

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 245/2025-25

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Miroslava Duriša a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného Škubla & Partneri s. r. o., Digital Park II, Einsteinova 25, Bratislava, proti postupu Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v súvislosti s nekonaním o námietke zaujatosti a príkazu Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. IV/2 GPt 335/23/1000-14 z 12. decembra 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 16. februára 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva na prezumpciu neviny podľa čl. 50 ods. 2 ústavy, čl. 40 ods. 2 listiny a čl. 6 ods. 2 dohovoru a práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy, čl. 40 ods. 3 listiny a čl. 6 ods. 3 písm. c) dohovoru postupom Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v súvislosti s nekonaním o námietke zaujatosti (ďalej aj „postup úradu špeciálnej prokuratúry“) a príkazom generálnej prokuratúry č. k. IV/2 GPt 335/23/1000-14 z 12. decembra 2023 (ďalej len „príkaz generálnej prokuratúry“). Navrhuje príkaz generálnej prokuratúry zrušiť a vec vrátiť úradu špeciálnej prokuratúry na ďalšie konanie. Zároveň navrhuje prikázať úradu špeciálnej prokuratúry konať a rozhodnúť o podanej námietke zaujatosti proti všetkým jej prokurátorom, ako aj priznať mu náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že uznesením Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Prezídia Policajného zboru, národnej kriminálnej agentúry, špecializovaného tímu Bratislava ČVS: PPZ-342/NKA-BA2-2019 z 23. novembra 2022 (ďalej len „uznesenie o vznesení obvinenia z 23. novembra 2022“) bolo podľa § 199 ods. 1 a 2 Trestného poriadku začaté trestné stíhanie a súčasne podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku sťažovateľovi vznesené obvinenie pre zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona a obzvlášť závažný zločin legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 písm. a) a b) a ods. 4 písm. a) Trestného zákona na skutkovom základe uvedenom v tomto uznesení. Proti uzneseniu o vznesení obvinenia sťažovateľ podal sťažnosť, o ktorej nebolo do dňa podania ústavnej sťažnosti rozhodnuté.

3. Podaním označeným ako „*Námietka zaujatosti voči všetkým prokurátorom Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR*“ z 23. októbra 2023, ktoré bolo adresované k ČVS: PPZ-342/NKA-BA2-2019 a k sp. zn. VII/2 Gv 2/23/1000, sťažovateľ žiadal, aby boli všetci prokurátori úradu špeciálnej prokuratúry vylúčení z úkonov trestného stíhania, ako aj zo všetkých úkonov podľa zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“), ktoré môžu súvisieť s trestným stíhaním, a to vrátane akéhokoľvek rozhodovania alebo vybavovania dotedy nevybavených podaní. Predmetné podanie sa týkalo obrazu karikatúry, ktorý mal byť darom prokurátorov úradu špeciálnej prokuratúry k päťdesiatym narodeninám špeciálneho prokurátora [REDAKOVANÉ] a ktorý podľa sťažovateľa zakladal oprávnené pochybnosti o nezaujatosti prokurátorov vo vzťahu k sťažovateľovi ako obvinenému v trestnom konaní vedenom proti jeho osobe.

4. Z príkazu generálneho prokurátora vyplýva, že podanie sťažovateľa označené ako „*Námietka zaujatosti voči všetkým prokurátorom Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR*“ z 23. októbra 2023 bolo úradom špeciálnej prokuratúry vyhodnotené podľa § 62 ods. 1 Trestného poriadku ako žiadosť sťažovateľa o odňatie jeho trestnej veci úradu špeciálnej prokuratúry a jej prikázanie inej vecne príslušnej prokuratúre podľa § 23 ods. 1 Trestného poriadku, *per analogiam* § 201 ods. 6 Trestného poriadku, v nadväznosti na čo bolo predložené na vybavenie generálnej prokuratúre. Generálny prokurátor vo veci rozhodol napadnutým príkazom generálnej prokuratúry tak, že podľa § 201 ods. 6 písm. a) Trestného poriadku predmetnú trestnú vec neodňal úradu špeciálnej prokuratúry.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Proti namietanému postupu úradu špeciálnej prokuratúry v súvislosti s nekonaním o námietke zaujatosti a príkazu generálnej prokuratúry sťažovateľ podal túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje v dvoch hlavných argumentačných okruhoch.

6. K namietanému porušeniu práv nekonaním úradu špeciálnej prokuratúry uvádza:

6.1 Sťažovateľ podal námietku zaujatosti v zmysle ustanovení Trestného poriadku, resp. zákona o prokuratúre proti všetkým prokurátorom úradu špeciálnej prokuratúry, keďže došlo k splneniu predpokladov vylúčenia osôb, ktoré sa podieľali na úkonoch jeho trestného konania; resp. celého úradu špeciálnej prokuratúry. O predmetnej námietke zaujatosti mal v zmysle § 31 a 32 Trestného poriadku, resp. § 52 zákona o prokuratúre rozhodovať orgán, ktorého nestrannosť ňou bola

spochybňovaná a o sťažnosti proti jeho rozhodnutiu mal rozhodovať v zmysle § 32 ods. 5 písm. b) Trestného poriadku bezprostredne nadriadený prokurátor, ktorým je generálny prokurátor. Námiетка zaujatosti však bola úradom špeciálnej prokuratúry predložená generálnemu prokurátorovi bez toho, aby o nej bolo rozhodnuté. Dôvod takého postupu spočíval v tom, že úrad špeciálnej prokuratúry neposúdil (tzv. iný zásah) sťažovateľovo podanie z 23. októbra 2023 ako námietku zaujatosti, ale ako žiadosť/návrh na odňatie a prikázanie veci, s čím sa sťažovateľ nestotožňuje.

6.2 Podstatu jeho námietky zaujatosti tvorila argumentácia o tom, že obraz (jeho predmet, okolnosti jeho vzniku a odovzdania), ktorý bol darom prokurátorov (niekdajšieho, pozn.) úradu špeciálnej prokuratúry k päťdesiatym narodeninám (vtedajšieho, pozn.) špeciálneho prokurátora [REDACTED], zakladá oprávnené pochybnosti o nezaujatosti prokurátorov úradu špeciálnej prokuratúry proti sťažovateľovi ako obvinenému.

6.3 Uvedeným postupom (nekonaním) úradu špeciálnej prokuratúry došlo k porušeniu sťažovateľovho práva na prístup k prokuratúre (odňatie mu možnosti preskúmať rozhodnutia príslušných prokurátorov úradu špeciálnej prokuratúry nadriadeným prokurátorom v zmysle § 32 ods. 4 Trestného poriadku), k odopretiu práva na účinnú obhajobu, ako aj k odmietnutiu spravodlivosti.

7. K namietanému porušeniu práv príkazom generálnej prokuratúry sťažovateľ uvádza:

7.1 Pokiaľ je nadriadenému orgánu predložený spis s námietkou zaujatosti bez toho, aby bolo o nej dotknutým orgánom rozhodnuté, je úlohou nadriadeného orgánu vrátiť vec orgánu, ktorého zaujatosť sa napáda, aby o nej konal a rozhodol. V konkrétnom prípade však takto generálna prokuratúra nepostupovala. Tým, že vec nevrátila späť úradu špeciálnej prokuratúry s pokynom, aby o námietke konali príslušní prokurátori, došlo k porušeniu sťažovateľovho práva na prístup k prokuratúre a zmarilo sa tým jeho právo na efektívnu obhajobu.

7.2 Tak ako o námietke zaujatosti nerozhodol úrad špeciálnej prokuratúry, tak o nej nerozhodol ani „*nezaujatý prokurátor generálnej prokuratúry poverený generálnym prokurátorom*“ (v zmysle § 9 ods. 6 a § 16b zákona o prokuratúre), t. j. jeho prvý námestník. Ten nemôže byť nestranným z dôvodu jeho pomeru k veci, ktorej posúdenie záviselo aj od posúdenia dotknutého obrazu. Na tomto je totiž vyobrazená aj jeho tvár ako jedna z hláv sedemhlavého draka. Platí pritom, že nikto nemôže byť sudcom vo vlastnej veci, a teda je vylúčené, aby prvý námestník vybavoval akékoľvek podania súvisiace s predmetným skutkom. Pre pomer k prejednávanej veci pritom nie je podstatným jeho subjektívne presvedčenie o nestrannosti vo vzťahu k [REDACTED], alebo ostatným prokurátorom úradu špeciálnej prokuratúry, ale podstatným je otázka objektívnej nestrannosti, t. j. či existujú skutočnosti, ktoré sú spôsobilé vyvolať pochybnosti o objektívnej nestrannosti. Vzhľadom na popísané okolnosti podľa názoru sťažovateľa také skutočnosti existujú. Sťažovateľ predpokladá, že prvý námestník bol ovplyvnený vo svojom rozhodovaní tým, že sa obával námietke vyhovieť práve preto, aby nebol obvinený zo zaujatosti. Obraz, na ktorom bol vyobrazený aj prvý námestník generálneho prokurátora, tak vlastne pre neho vytvoril akúsi pascu, keďže akokoľvek by v danej veci rozhodol, vždy by naň dopadal tento „*tieň*“ zaujatosti.

7.3 Generálna prokuratúra poukázala v namietanom príkaze na závery uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Ndt 18/2011 z 22. decembra 2011, v zmysle ktorých je námietku

zaujatosti potrebné posudzovať ako žiadosť o delegáciu veci podľa § 23 ods. 1 Trestného poriadku. Sťažovateľ namieta, že v predmetnej veci (sp. zn. 6 Ndt 18/2011) boli súčasťou spisového materiálu aj vyjadrenia všetkých sudcov k predloženej námietke zaujatosti, čo možno považovať za podstatnú náležitosť pre rozhodnutie o merite veci. V prípade sťažovateľa však akékoľvek vyjadrenia namietaných prokurátorov absentujú, čím títo nielenže o námietke zaujatosti nerozhodli, ale ani sa v zmysle už uvedeného rozhodnutia k námietke zaujatosti nevyjadřili.

7.4 Sťažovateľ ďalej namieta nedostatočnosť, nepreskúmateľnosť a svojvoľnosť príkazu generálnej prokuratúry. Argumentuje, že v podanej námietke zaujatosti bola jednoznačne vyjadrená jeho žiadosť o vylúčenie všetkých prokurátorov úradu špeciálnej prokuratúry vrátane špeciálneho prokurátora z vykonávania úkonov trestného konania, čo napokon skonštatoval aj prvý námestník generálneho prokurátora v obsahu namietaného príkazu. Napriek tomu bola sťažovateľova námietka zaujatosti posúdená ako žiadosť o odňatie a prikázanie veci.

7.5 V nadväznosti na uvedené sťažovateľ namieta porušenie svojho práva na spravodlivý proces v podobe nedostatočného odôvodnenia namietaného príkazu. Zároveň konštatuje svojvoľnú rozhodnutia prvého námestníka generálnej prokuratúry z dôvodu jeho (už popísanej) zaujatosti a absencie odpovede na argumentáciu týkajúcu sa zaujatosti prokurátorov úradu špeciálnej prokuratúry (tzv. teória zdania a judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva). Dar prokurátorov sa totiž javí byť z objektívneho hľadiska ako prejav zaujatosti. Ak by otázka ich nestrannosti ostala nevyriešená, neodstránili by sa pochybnosti či došlo k náležitému zisteniu skutkového stavu skutku v trestnej veci sťažovateľa. Nehovoriac o tom, že v zmysle § 31 ods. 5 Trestného poriadku nemôže byť úkon, ktorý vykonala vylúčená osoba podkladom na rozhodnutie v trestnom konaní.

8. Sťažovateľ vo vzťahu k namietanému čl. 50 ods. 2 ústavy, čl. 40 ods. 2 listiny a čl. 6 ods. 2 dohovoru argumentuje, že darovaním obrazu došlo k explicitnému a hrubému popretiu prezumpcie nevinu sťažovateľa, „... ako môže ktorýkoľvek z prokurátorov Úradu ŠP riadne, a teda zákonne posúdiť Sťažovateľovu sťažnosť proti Uzneseniu o obvinení a následne dozorovať Trestné stíhanie a rozhodnúť o podaní (alebo nepodaní) obžaloby, ak už teraz zaujal vo veci stanovisko odsudzujúce Sťažovateľa; bez riadneho procesu“.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľa je namietané porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru), práva na prezumpciu nevinu (čl. 50 ods. 2 ústavy, čl. 40 ods. 2 listiny a čl. 6 ods. 2 dohovoru) a práva na obhajobu [čl. 50 ods. 3 ústavy, čl. 40 ods. 3 listiny a čl. 6 ods. 3 písm. c) dohovoru] postupom úradu špeciálnej prokuratúry v súvislosti s nekonaním o námietke zaujatosti a napadnutým príkazom generálnej prokuratúry o neodňatí dotknutej trestnej veci úradu špeciálnej prokuratúry.

10. Ústavný súd v úvode konštatuje, že v súčinnosti s generálnou prokuratúrou mu bola poskytnutá informácia, že prokurátor Krajskej prokuratúry v Bratislave uznesením č. k. 20 Kv 217/24/1100-85 z 2. septembra 2024 podľa § 194 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku zrušil uznesenie vyšetrovateľa Prezídia Policajného zboru, národnej kriminálnej agentúry PPZ-342/NKA-BA2-2019 z 23. novembra 2022, ktorým bolo sťažovateľovi (a aj ďalším osobám) vznesené obvinenie podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku pre zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej

skupiny podľa § 296 Trestného zákona a iných. Vyšetrovateľovi Policajného zboru bolo uložené, aby vo veci znova konal a rozhodol. K 7. aprílu 2025 je podľa informácie Krajskej prokuratúry v Bratislave vedené trestné stíhanie vo veci.

11. Ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého ústavný súd môže konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a vecne sa zaoberať jeho ústavnou sťažnosťou, ak sa sťažovateľ nemôže domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Zmysel a účel uvedeného princípu subsidiarity spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré v trestnom konaní sú povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým právnickým osobám alebo fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity ochrany ústavnosti ústavným súdom podľa zásad uvedených v ustanovení § 132 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) (m. m. III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05, II. ÚS 137/2019).

12. V tejto súvislosti ústavný súd pripomína, že trestné konanie je od svojho začiatku až po jeho koniec proces, v ktorom sa v rámci vykonávania jednotlivých úkonov a realizácie garancií pre ochranu práv a slobôd môžu zo strany orgánov činných v trestnom konaní a súdov naprávať, resp. korigovať aj jednotlivé pochybenia. Spravidla až po jeho skončení možno na ústavnom súde namietat' pochybenia znamenajúce porušenie práv a slobôd označených v čl. 127 ods. 1 ústavy, ak tieto pochybenia neboli odstránené v priebehu samotného trestného konania. Pokiaľ by ústavný súd na túto skutočnosť neprihliadal, poprel by účel a zmysel opravných prostriedkov v trestnom konaní, ktorým je okrem iného aj náprava pochybení vo veci konajúcich orgánov verejnej moci (orgánov činných v trestnom konaní a súdov).

13. Ústavný súd tak skúmal, či by sťažovateľ v prípadnom ďalšom priebehu trestného konania mal príležitosť, prostredníctvom dostupných právnych prostriedkov nápravy, reálne a účinne namietat' skutočnosti, ktoré uvádzal vo svojej ústavnej sťažnosti. V tejto súvislosti tak zistil, že minimálne § 241 ods. 1 písm. f) Trestného poriadku, § 306 a nasl. Trestného poriadku (s akcentom na § 321 ods. 1 Trestného poriadku) či § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku, vytvárajú účinné legislatívne predpolie na prejednanie sťažovateľových výhrad inými orgánmi verejnej moci, ako je ústavný súd. Týmto je tak vytvorená ústavná prekážka uplatnenia jeho právomoci, ktorá by naopak v rozpore s čl. 2 ods. 2 ústavy predčasne zasahovala do právomocí iných orgánov kompetenčne vybavených na ochranu práv sťažovateľa. Práve existencia menovaných dostupných prostriedkov nápravy odlišuje sťažovateľov prípad od tých, v ktorých ústavný súd pristupuje k preskúmaniu tzv. merita veci (podstaty ústavnej sťažnosti) aj v právoplatne neskončenom trestnom konaní (napr. IV. ÚS 44/2023, I. ÚS 459/2024).

14. V čase podania ústavnej sťažnosti tak sťažovateľ mal v systéme trestného konania k dispozícii účinný prostriedok na dosiahnutie ochrany svojich práv, preto bolo možné ústavnú sťažnosť odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

15. Keďže v priebehu konania pred ústavným súdom došlo k zrušeniu sťažovateľovi vzneseného obvinenia (pozri bod 10 tohto uznesenia, pozn.), ústavný súd napokon odmietol ústavnú sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

16. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom, alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (m. m. III. ÚS 144/2016, II. ÚS 59/2019).

17. Zrušením obvinenia sťažovateľa sa stratila väzba medzi namietaným porušením práv a jeho reálnou právnou situáciou v predmetnom trestnom konaní. Poukazujúc na svoju judikatúru (pozri napr. IV. ÚS 242/08, II. ÚS 216/2017, I. ÚS 142/2019, I. ÚS 347/2019, I. ÚS 404/2019), ústavný súd v takom prípade považuje ústavnú sťažnosť za zjavne neopodstatnenú, pretože v danej veci by eventuálne vyhoviecie návrhu v súčasnosti nemalo vo vzťahu k namietanému konaniu žiadnu relevanciu. Vzniknutá situácia je v teórii a praxi ústavného súdnictva označovaná výrazom „*mootness*“ (pozri Barron, J., Dienes, C. *Constitutional Law*. 4. vyd., St. Paul 1995, s. 83 – 85) alebo ako nedostatok podmienky bezprostredného a trvajúceho zásahu (napr. v praxi Spolkového ústavného súdu SRN „*unmittelbare und gegenwärtige Betroffenheit*“; k tomu napr. Schlaich, K., *Das Bundesverfassungsgericht*. 3. vyd., München 1994, s. 142 – 150), t. j. stav, keď už „spor“ (v tomto prípade výkon dozoru nad zákonnosťou prípravného konania namietaným prokurátorom) skončil alebo bol vyriešený inak (strata procesného postavenia sťažovateľa ako obvineného), a so zreteľom na princíp minimalizácie zásahov do právoplatne skončených konaní a hospodárnosť konania už nemá ďalší zmysel v konaní v danej veci pokračovať.

18. Vychádzajúc z popísaných skutočností, ústavný súd dospel v okolnostiach prerokovanej veci k názoru, že za danej situácie sa námietka porušenia základných práv sťažovateľa posunula do výlučne akademickej roviny a v takýchto prípadoch sa teória aj prax ústavných súdov vyhranene prikláňa k odmietnutiu v takejto veci rozhodovať (pozri napr. uznesenie Ústavného súdu Českej republiky z 8. septembra 1999, sp. zn. IV. ÚS 122/99, publikované v Sbírcе nálezů a usnesení Ústavního soudu, zväzok č. 15, uznesenie č. 56, s. 315 a nasl. alebo uznesenie IV. ÚS 227/17 z 31. októbra 2017, m. m. I. ÚS 146/2022), pretože tu chýba možnosť bezprostredného a trvajúceho zásahu, ktorý by mohol mať vplyv na pozíciu sťažovateľa.

19. Ústavný súd pre komplexnosť dodáva, že pokiaľ by došlo k novému vzneseniu obvinenia, sťažovateľ by opäť mohol námietku zaujatosti smerujúcu proti podľa jeho názoru zaujatému prokurátorovi (prokurátorom) uplatniť v rámci následne prebiehajúceho trestného konania (m. m. II. ÚS 26/2022).

20. Keďže ústavná sťažnosť bola ako celok odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. apríla 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu